

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΜΙΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Του Fernand Lafargue

Η κυρία Ντέ Γκωυτεράν ήταν άκωχη ευμορφή με τα άσπρα μαλλιά της. Τρελλή από καιρό συνήθιζε να κατεβαίνει κάθε απόγευμα και να κάνει τον περιπατό της στον κήπο του μεγάρου της.

Συνήθιζε ακόμα να στέκεται στην πόρτα του κήπου παρατηρώντας μελαγχολικά το βασίλειο του ήλιου, στο βάθος του δάσους που ήταν έμπρός στο σπίτι της. Έξω από τον κήπο της αυτό συνηθίζε να κάνομε τον περιπατό μας με την αγαπημένη μου κάθε βδομάδα. Περγάζομε σφιχταγκαλιασμένοι κι ανταλλάσσομε τρελλά φιλάκια. Ή τρελλή μās έκοίταζε μ' ένα ύψος άγριο και περιφρονητικό, και μās έφρχιζε κάτι ματιές που μās στενοχωρούσαν.

Μιά μέρα όμως μās χαίρετρε, και ογιά ογιά επιάσσομε μαζί της φιλάκια.

— Δέν φοβάστε; Δέν τρέμετε; Γιατί αγαμίσστε έτσι έλευθερα; ρώτησε.

— Πούν να φοβηθούμε; ελπία έγώ.

Αυτή γούλωσε τα μάτια και ψιθύρισε με τρέμο:

— Τόν σούγγο! Τόν σούγγο! Και συγχρόνος έκαμμε τόν σταυρό της. Νόμισε πως ή γυναίκα μου ήταν γυναίκα άλλου, φαίνεται, και γι' αυτό της έξηγησα τό πράγμα:

— Είναι ή γυναίκα μου, τής ελπία.

Ή τρελλή χαμογέλασε νομίζοντας πως τής λέμε ψέμματα. Φανταζότανε πως ένα άντρογγόνό δέν μπορεί να εινε τόσο έρωταμένο.

Την άφρασμα να φαντάζεται δια τής άρρεσι, δέν επάγασε όμως να την βλέπομε όσες φορές περνούσαμε από τόν κήπο της.

Μιά μέρα μās προσάλασε στον κήπο και μās άνέβασε στο ασάνιο. Όταν εκαθήσομε άρχισε να μιλά ή για διαφορα πράγματα, στο τέλος δέ κατέληξε σ' ότι την άφορούσε. «Θέλετε να μάθετε την ιστορία μου; μās ειπε. Θα σάς την διηγηθώ, γιά να μην εμπιστευόσθε στο έξιξινόν έρωτά, γιά να τόν φοβάσθε, όπως και γώ...»

Έπειτα όμως φαίνεται πως μετανόωσσε και ζαναείπτε:

— «Όχι, όχι θα σάς διηγηθώ καλύτερα την ιστορία κάποιας φίλης μου. Θέλετε;

Από την ιστορία της αυτή καταλάβαμε πως μās άφηγεται άκριβώς τό δικό της περιστατικό, μιά δέν τής ελπιασε τίποτε. «Άρχισε ως έξης:

Μιά νέα γυναίκα όμορφη, πολύ όμορφη έγούριζε κάποτε από μακρινό ταξείδι στη Γαλλία μαζί με τόν άνδρα της ό οποίος την έλάτρει. Στο ίδιο βαπορι εύρισσετο κι ένας νέος εύγενής, πολύ περιποιητικός και πολύ ώραιος. Ο νέος αυτός εκαιμάκονε στην ώραια επιδάιδιαμέτοσην επιτηδειότητα όμως και τόση εύγένεια, που ό άνδρας της δέν ύποψιάσετο τίποτε. Οι δύο άνδρες μάλιστα έγιναν φίλοι, εκουβένιασαν, κανίζανε μαζί και σπανίως εκώριζαν. Ή γυναίκα ήταν ελαφρού χαρακτήρος και πολύ τερνά. Ο άέρας της θαλάσσης την έρεθίζε και ή πλήξις του βαποριού την εκανό να ύνειρεται διαρωτά και περιπετεία. Ύπερηφανεύετο μάλιστα γιάτι ό νέος τα είχε χαμένα άπ' τόν έρωτα του πρós αυτήν. Ένόμιζε πως μπορεί να κάμει κόρτε, χωρίς να παραβή τα ούγγιακά χρέη της. Μιά βραδειά μετά τό φαγητό ό άνδρας της άνέβηκε, κατά την συνήθεια του, στην κουβέρτα του βαποριού να καπνίση. Εκείνη επήγε στην καμπίνα της γιά να ησυχάζη λιγάκι. Έξωφρανας ένας άνθρωπος έσπασε ογιά την πόρτα της και μπήκε μέσα ήταν ό νέος. Ελεγε καταλάβει τό τραπέζι, άπ' τα μάνια της, πως ή αγαπημένη του επήθεσε σέ σημειον που θα ήταν εύκολο να την κατακτήση και την άρπαξε άμέσως στην άγκαλιά του. Αυτή δέν έβγαλε αυτοδικιά και τό άνεπαινόθητον επήλθεν. Αυτή ή δουλειά επαναλαμβάνετο κάθε βράδον, κατά τό διάστημα που ό άνδρας της άνέβαινε να καπνίση. Ή εύκολία αυτή τόν σχέσων τός εδωκε κουράγιο να μή εκπέπονται τόν κίνδυνον. Πολλές φορές εκείνη σημά-

ΤΟΥ ΕΠΙΚΟΥ ΧΑΐΝΕ

ΙΝΤΕΡΜΕΤΖΟ

Γιατί τό τριαντάφυλλα εινε τόσο χλωμά, πές μου, πολυαγαπημένη μου, γιάτι;

Γιατί, μέσα στην πράσινη χλόη, ό μενεξέδες εινε τόσο μαραμίνι και τόσο λυπημένοι;

Γιατί ό κορυθαλόος τραγουδάς τόσο μελαγχολικά μέσα στον άέρα; Γιατί μέσα από τούς κήπους τόν γιοασμιών βγαίνει μιά πένθημη εύωδιά;

Γιατί ό ήλιος φωτίζει τα λειβάδια μ' ένα φώς τόσο μελαγχολικό και τόσο κρύο; Γιατί όλη ή γή εινε σκυθρωπή και μάρση σάν ένας τάφος;

Γιατί κι' έγώ είμαι τόσο άρρωστος και τόσο λυπημένος, λατρευτή μου πολυαγαπημένη; Πές μου τό, ώ! πές μου πολυαγαπημένη τής καρδιάς μου, γιάτι μ' εκγατέλειπες;

Ο κόσμος εινε ήλίοσις, ό κόσμος εινε τυφλόσ, μέρα με την ήμέρα γίνεται και πιο άνυπόφορος, λείπ γιά σένα, ώρετα μου μικρούλα, δια δέν έχεις καλό χαρακτήρα...

Ο κόσμος εινε ήλίοσις, ό κόσμος εινε τυφλόσ, αιωνίως σέ παραγωφαρίζει, δέν έξερι πόσο τα σφιχταγκαλιαμάτά σου με κάνουν να τρέμο από εύτυχία, και πόσο τα φιλάκια σου εινε φιλογερά!

Τό παλιό μου όνειρο εανόλωθε; ήταν μιά βραδειά τού Μαγιοιού, είμαστε καθισμένοι κάτω από τις φιλόρες, και όριζόμαστε άίονια πιστή.

Και οι όρκοι διαδέχονταν τούς όρκους, άνακατεμένοι με γέλια, με εκμυστηρεύσεις και με φιλάκια... Γιά να μην ξεχάσω τόν όρκο μου δάκνωσε τό χέρι!

Α Β Π.

Μπήκε μέσα ο φίλος της.

ήλανε στο παραπέρα και άμα άστραφες άκούσθησαν δύο πιστολιές και ένας κρότος άνθρώπων που έπεσε στη θάλασσα.

Ύστερα από πέντε λεπτά ή γυναίκα που άγωνιούσε στην καμπίνα της ελεγε την πόρτα της ν' άνοιγή και να μπεινη μέσα ο φίλος της. Κατάλαβε άμέσως πως ό άνδρας της είχε σκοτωθί. Άναπήθηκε τότε άπ' τό κερβάτι της και έφτυνε τό φίλο της στο πρόσωπο φωνάζοντας:

— Άνανόσε! Άνανόσε!... Στο σημείο αυτό ή τρελλή κυρία εσταμάτησε. Μιά τρομερή έκσφην την είχε πιάσει και άνακαστήκανε νόν φύγωμε, με την καρδιά σφιγμένη. Από την ήμερα αυτή δέν την εναθάνασε πείδι. Ο κήπος της ήταν έρημος και τό μέγαρό της βομβό, θιαμπερό, και κλειστό...

Fernand Lafargue